

הקבצו

י"ל ע"י ארגון נעשה ונשמע
טל: 0722-47774 פקס: 0722-155-701
דוא"ל: m072247774@gmail.com

גליון
32

תשרי תשע"ט
נושא החודש:
תשרי

בית וועד לחניכי הישיבות
העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

בתשרי נברא העולם

השנה נברא העולם מחדש. כלומר: שנה חדשה, אינו רק 'תאריך' חדש, אלא 'עולם' חדש ממש. כל הדומם צומח חי ומדבר - הם חדשים להלוטין. העולם שהיה בשנה הקודמת - כבר איננו ['עלה למעלה' כדברי בעל התניא], וכעת זהו עולם חדש לגמרי.

'עולם חדש' - מעורר בנו רגש של התחדשות. עולם חדש, נקי, 'ישר מהניילונים'. אם ספר חדש, מסכת חדשה ולהבדיל דירה חדשה - גורמים לנו להתחדשות, על אחת כמה וכמה 'עולם חדש'. ואכן, לבו של כל יהודי [אם עוד לא 'התייאש' או 'הזדקן'] מייחל להתחלה חדשה ונקיה [והלוואי שישאר נקי עד הסוף...].

חודש תשרי מתייחד בכך שהוא תחילת השנה, והוא מתייחד בכך שיש בו כמה וכמה מועדים וימים טובים, מה שלא קיים בשום חודש אחר.

החודש הזה כולל בתוכו הנהגות סותרות. אם בכל השנה - ישנם זמנים של רצינות ותשובה [חודש אלול, וכן השבועות של שובבי"ם], וזמנים של שמחה [חודש אדר וניסן] - הרי שחודש תשרי כולל בתוכו את שני הדברים גם יחד - מצד אחד יש בו 'ימים נוראים', שהם ראש השנה ויום כיפור, בהם אנו עוסקים בתשובה מתוך יראה ורצינות, ומצד שני יש בו 'ימים טובים' שהם ימי חג הסוכות, בהם אנו עוסקים בשמחה ועליצות.

אמנם אליה וקוץ בה. 'עולם חדש' פירושו גם כן 'העלמה חדשה'. בריאת העולם נעשתה על ידי 'צמצום האור', וכל מהות העולם הוא [כשמו] - העלמה והסתרה על אור השם יתברך. שהתוצאה של זה ממילא היא: חושך, ריחוק, דין, נסינות וצרות.

בחדש זה אנו בונים את כל כוחות הקדושה הפנימיים שיש בנו, מהראש ועד הרגליים, כאשר בכוחות אלו נמשיך ונשתמש כל השנה

ואמנם אין זו המטרה, אלא ההיפך. המטרה היא לא 'להשתכנע' מהחושך וההסתרה, אלא לחפש את האור, שהוא נוכחות ה' בעולם. ואזי, העולם עצמו - הופך להיות הכלי לגילוי מציאותו יתברך [מה שלא היה מתאפשר לולא העולם]. אך את כל זה עלינו להתחיל שוב מהתחלה. כל מה שהתייגענו בשנה הקודמת ובשנים עברו לחפש את ה' ולהתקרב אליו - הכל היה ואיננו. כעת הגיע עולם חדש עם העלמה חדשה, ועלינו להתחיל את כל הסיפור מחדש.

מסתבר שיש כאן איזה סדר, שאותו אנו אמורים לבנות בתחילת השנה - ובשביל כך אנו זקוקים לכל הימים הקדושים הללו. לשם כך עלינו להבין מה זאת אומרת 'שנה חדשה' ומה קורה אז, מה הסדר שעלינו לבנות, ומה בעצם מהותם של הימים הנפלאים הללו של חודש תשרי.

מובן מאליו, שכל אחד מהימים הללו - ראש השנה, יום כיפור, סוכות, ושמחת תורה [ואף הימים ביניהם] - ראוי ונצרך ללימוד בפני עצמו; מהותו של יום, המצוות שבו, העבודות המוטלות עלינו, ובעיקר - תכליתו; ואכן בגליונות קודמים [גליון 10-11] עסקנו באופן פרטי בעניין 'ראש השנה' ובעניין 'חג הסוכות', וא"ה עוד חזון למועד לנסוק גם באופן פרטי בעניין 'יום הכיפורים' ובעניין 'שמחת תורה'.

ועם זאת, מן הראוי גם לראות את הדברים במבט רחב וכולל, שהרי בסופו של דבר כולם מצטופפים יחד בתוך חודש אחד - ואם כן בוודאי יש עניין ש'מאחד' אותם לתמונה אחת כוללת. ולכשנבין את העניין הכללי הזה - בוודאי נקבל גם הבנה וטעם אחר באופן פרטי בכל אחד מהם.

בליקוטי מוהר"ן ישנם כמה וכמה מאמרים על כל אחד מהימים הללו בפני עצמו, אך ישנם שני מאמרים שמתאחדים באופן כללי לכל החודש (סימן כב, וסימן מט, וראה גם בליקו"מ תניינא סימן ח וסימן פב), ועליהם מיוסדים הדברים דלהלן.

בריאת העולם

ובכן בתשרי נברא העולם. כך היה בעת בריאת העולם, וכך הוא בכל שנה ושנה; 'זה היום תחילת מעשיך' - בראש

דבר המערכת

עצות טובות

עומדים אנו בפתח.

מציצים פנימה - ורואים לפנינו שנה חדשה. מתלבטים - להיכנס פנימה או לא; מצד אחד - מי לא רוצה דבר 'חדש'?! שנה חדשה - התחלה חדשה, הזדמנויות חדשות, ובקיצור: הכל פתוח ומבטיח.

ומצד שני - מי באמת מבטיח?! מתחילים טוב, הכל נקי. אבל מה יהיה בהמשך?! האם הוא יישאר נקי? האם אכן נצליח בו? האם הוא ימוש את עצמו?!

ומה האמת? מה באמת מפריד בין הרצון להתחדש ולהצליח, לבין המציאות שאיננה תמיד כך?!! עצות!!!

אח, אילו היה לנו עצות על כל דבר; עצות איך להצליח להיות טוב, עצות איך להינצל מהרע, עצות איך להתמודד עם נסינות - בגשמיות ורוחניות, איך להתנהג במצבים סבוכים ואיך להיחלץ מספיקות ומצוקות - כי אז היינו מאושרים.

זה הכל. זה מה שמקשר בין התקווה לבין ההצלחה - עצה טובה במקום הנכון.

***

יש לנו את התורה הקדושה שנותנת לנו תר"ג עצות. ויש לנו את הצדיקים שפרטו אותם לכסף קטן, ותרגמו לנו את זה לעצות פשוטות, ממש ממש פשוטות - וממש ממש עובדות!!!

אנו נוטים לזלזל בזה. לפעמים זה נראה פשוט מדי, לפעמים גבוה מדי. הרבה יותר אימון אנו נוטנים בשכל שלנו, שנראה הרבה יותר הגיוני וריאלי [וכבר הוכיח עצמו כמי שלעולם לא טועה...]

אז זהו. הגיע הזמן להתפכח. אין לנו אלא להיצמד אל החכמים האמיתיים, בלי חכמות ובלו התחכמויות. לשתות את דבריהם בצמא ולציית כמו עיור למדריכו - גם כשזה נראה פשוט מדי, גם כשזה נראה עמוק מדי, וגם כשזה 'בטוח' לא שייך ולא עובד - ראש בקיר.

רק כך יש סיכוי שנגיע למקום הנכון, ולא למקומות שהגענו עד היום... בעצם לא רק 'סיכוי', בטוח.

ת'הא ש'נת ע'צות ט'ובות.

***

לאחר ארבעה שנים של סיעתא דשמיא, אנו זוכים להתחיל את השנה החמישית עם הגליון הנוכחי. מתוך רצון ותקווה להמשיך - בהתחדשות - את הוצאת הגליון בקביעות, ולהנגיש על ידו את אור הצדיקים ועצותיהם הנפלאות, לכל יהודי באשר הוא ובפרט לחניכי הישיבות. מי יתן ונוכה.

ת'הא ש'נת ע'ולנים ט'ובים.

הנושאים הבאים:

- מרחשוון - התחזקות [ב]
- כסליו - ידיעה ובחירה
- טבת - ממון ופרנסה
- שבט - כבוד
- אדר א - תוכחה ומחלוקת
- אדר ב - הזמן והמקום

המשך בעמוד ב' <<

עדיין לעצה אנו זקוקים: איך וכיצד מתמודדים עם דבר כזה, ומאיפה מתחילים?

ירח האיתנים

התשובה לכך היא חודש תשרי. חודש זה מכונה בפי חז"ל (ראש השנה יא.) 'ירח האיתנים' - מחמת שהוא חזק ותקיף, על ידי הימים הקדושים המרובים שיש בו, ועל ידי המצוות הרבות שיש בו. בחודש הזה אנו מקבלים את המנוע החזק לחפור בתוך החושך של העולם החדש, ולהפוך אותו ל'אפשרי' שיתגלה בו האור (לא מבטלים את ההעלמה, שהרי יש לה מטרות - אלא רק מביאים למצב שהדבר יהא 'אפשרי').

בחודש זה אנו 'ממתיקים את הדין' - כלומר, שוברים את תוקף החושך והריחוק; ובמקביל, בונים את כל כוחות הקדושה הפנימיים שיש בנו, מהראש ועד הרגליים, כאשר בכוחות אלו נמשיך ונשתמש כל השנה, כדי לגלות את הקדושה בעולם ולהוציא אותה מכאן הפועל. ובשביל זה יש לנו את כל הימים הקדושים הללו - מראש השנה ועד שמחת תורה - כדי לבנות את כל קומת הקדושה.

בראש השנה - נמצאת עיקר העבודה. זהו הרגע בו נברא העולם והדין, ובו ברגע עלינו להמתין את הדין ולגלות את האור. עניין זה הוא תמיד ונעלם, כי הוא כולל בתוכו הסתרה וגילוי כאחד (והוא סוד חלל הפנוי, בבחינת 'ארבה' שלבושו מינה וביה, כמבואר בליקו"מ סימן סד, ויבואר בהזדמנות אחרת א"ה), ולכן צריכים לנסוע לצדיקים - שהם אלו שמשגיחים את הסוד הזה ויכולים לפעול אותו.

וביום אנו מתחילים לבנות את סדר הקדושה; כאשר בראש השנה אנו בונים את ה'מוח', ביום הכיפורים את ה'לב' (מקביל ל'חכמה' ו'בינה'), ולאחר מכן בסוכות מאירים את ה'דעת' אל תוך ה'מידות' (כל כוחות הקדושה שיש באדם; חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות, המקבילים לאברי האדם: הידים והרגליים, הגוף והברית). והסיום הוא בשמיני עצרת - שאז נעשה הייחוד השלם (שאליו אנו חותרים כל החודש, ובעצם כל השנה וכל החיים).

שמאל ומימין

הסדר של החודש, מתחלק באופן כללי לשניים; החלק הראשון הוא מראש השנה ועד יום כיפור - שאז העבודה היא בעיקר באופן של 'יראה', והחלק השני הוא סוכות ושמיני עצרת - שאז העבודה היא בעיקר באופן של 'אהבה'. ועניין זה מרומז בפסוק "שמאלו תחת לראשי, ומימינו תחתבקי" - בתחילה יש הנהגה של 'שמאל דוחה', ולאחר מכן ה'מימין' שמקרבת ומחבת.

בתחילת השנה, השם יתברך מגלה עצמו בהנהגה של דין ומשפט, בשביל לעורר אותנו לעשות 'אתערוותא דלתתא', ולחפש בעצמנו איך להתקרב אליו על ידי תשובה מיראה (בבחינת 'אני לדודי'). ואז הוא זמן של 'מלחמה' עם כוחות ההסתרה הדין והרע. בימים אלו אנו 'מפרידים' את עצמנו מהרע (שזהו סוד ה'נסירה' המבואר באר"ה), הכולל בתוכו עשר כוחות ועשרה דרגות [כנגד עשרת הדרגות של הקדושה, שהם העשר ספירות]. כי זה לעומת זה עשה האלוקים], כאשר בכל יום מעשרת ימי תשובה - אנו מפרידים עצמנו מאחד מכוחות הרע, מכתר ועד מלכות.

לאחר עשרת הימים הללו - אנו גומרים להפריד את עצמנו מהרע, ואנו יוצאים נקיים וזכים לגמרי. ובוהו סיימנו את החלק הראשון של ה'סור מרע' והמתקת הדין והחושך. ומעתה אין לרע יותר 'שליטה' עלינו.

כעת מתגלה השם יתברך בפרצופו האמיתי כביכול, עם חיוך רחב ומחבק, כאומר: 'סליחה על ההצגה, הייתי מוכרח לעשות עצמי כך כדי לעורר אותך, אבל באמת אני אוהב אותך ומקרב אותך'. ואז מגיע החלק השני שהוא חג הסוכות (בבחינת 'יודי ליי') שבו השם יתברך מאיר פניו אלינו ומקרב גם אנו מתקרבים אליו מתוך אהבה.

חג הסוכות כולל שבעת ימים, שבהם אנו בונים את שבעת המידות, יחד עם האושפיזין הקדושים שבאים לסייע בידינו (כל אחד כפי מדתו), ויחד עם ארבעת המינים [שהם שבע: לולב ואתרוג, שלשה הדסים ושתי ערבות] שמסייעים לנו להאיר את הדעת לכל הקצוות, דהיינו לכל המצבים הזמנים והמוקומות.

***

על ידי שני החלקים הללו - אנו זוכים 'להיחתם' לחיים טובים, חותם בתוך חותם. החותם הראשון - נעשה ביום כיפור על ידי החלק הראשון של החודש, שהוא היראה וה'סור מרע'. בכך אנו חותמים עצמנו שאיננו שייכים אל הרע. והחותם השני - נעשה בהושענא רבא, על ידי החלק השני של החודש, שהוא ה'אהבה' וה'עשה טוב', ובכך אנו חותמים עצמנו שאנו שייכים אל הטוב.

בסיום הסדר הזה, מגיע שמיני עצרת שבו אנו מתייחדים בשלימות עם השם יתברך. ביום זה אין לנו שום מצווה, אלא רק לשמוח עם השם יתברך [ועם התורה]. ומכאן אנו יוצאים לדרך - לשנה חדשה שכולה התחדשות, כאשר בידינו כל הכוחות הנצרכים לשנה טובה ומאירה.

[כאמור, הדברים נתבארו בדרך קצרה וכללית, רק בכדי לתת את התמונה הכוללת על החודש. כאשר כל פרט ופרט ראוי ללימוד בפני עצמו ובהרחבה, ועוד חזון למועד א"ה]

אומן - ריבוי הגוונים

כן יש לו את ה'שכל' הקדוש שלו, שעל פי זה הוא יודע איך 'הוא צריך להתנהג בעבודתו ה', ואיך הוא צריך להיראות - הכל כדי להשתמש עם ה'צמצום' הפרטי שהשי"ת נתן לו - לצורך עבודתו.

אבל, אין בזה המתקה שלמה. ועדיין אינו יכול להגיע להצלחה השלמה שלו. כי זה עדיין רק 'שכל פרטי'. כלומר, זווית מסוימת של יהדות ושל עבודת ה', שכמובן יש מזה נחת רוח גדול מאד, אבל זה עדיין רק חלק. ולכן, כדי להגיע להמתקה שלמה, צריך להיכלל ב'שכל הכללי'.

וזה מה שקורה באומן. כאשר באים, ומגלים באחת עוד עשרות ומאות גוונים של יהודים, שלכל אחד מהם יש את ה'צמצום' שלו, ואת ה'שכל הפרטי' שלו שעל ידו הוא עובד את ה' עם הצמצום שלו - תופסים פתאום שיש בעצם משהו הרבה יותר גדול ממה שחשבתי. מבינים שהשי"ת הוא הרבה יותר גדול מביכול, והוא ברא כל כך הרבה סוגים של צמצומים, וכל כך הרבה סוגים של שכלים - ומכולם יש לו נחת רוח. וזה מביא להתפעלות עצומה, ולביטול חזק להשי"ת, יותר מכל מה שהיה שייך להגיע אליו ב'שכל פרטי'.

ואין זה אומר חלילה שבגלל זה מישוהו צריך לשנות את עצמו ואת התמונה שצייר לעצמו מה זה יהודי, כי ה'שכלים הפרטיים' צריכים להישאר הלאה, ורק אתם עובדים את ה'; רק הכוונה שצריך לתפוס שיש גם 'שכל כוללי', וממילא, כל הגוונים האחרים - לא רק שלא מבלבלים ולא מפריעים, אדרבה - הם גורמים לביטול הרבה יותר גדול, מתוך הכרה שיש כאן משהו הרבה יותר גבוה.

נקודה זו אפשר לקחת לכל השנה ולכל מקום. כי יש עוד זמנים ומקומות שנתקלים בהם, כגון ב'כותל המערבי', במירון, או ב'עצרת המליון' וכיו"ב. אבל כאן זה בעוצמה שאין כדוגמתה, וזו הזדמנות נפלאה לרכוש הסתכלות

זו, שלדברי מוהר"ן, הוא אחד הנקודות העיקריות של ראש השנה.

בעניין הקיבוץ באומן בימי ראש השנה

רציתי לשוחח אודות נקודה מאד מסוימת, ולשתף את הקוראים במה שהאיר הש"ת בדעתי.

הנה כל אחד יש לו דמיון בדעתו איך צריך להיראות יהודי, איך צריך להיראות תפילה, איך צריך להיראות בית כנסת, איך צריך להיראות ראש השנה, וגם איך צריך להיראות ציונו של צדיק.

והדמיון הזה אינו לשוא. כי אכן ליהודי יש צורה איך שצריך להיראות, ולתפילה יש צורה איך שצריכה להיראות, וכן השאר. והדמיון שיש לנו איך זה צריך להיראות - חשוב מאד. כי זו היא המסגרת שלתוכה אנו יוצקים את כל ה'אידישקייט' שלנו ושל ילדינו.

אבל, כאשר מגיעים לאומן - כל הדמיונות הללו מקבלים הפתעה, כי פתאום רואים תמונות אחרות לגמרי לכל אחד מהרשימה הנ"ל, ולא תמונה אחת שונה, אלא עשרות ומאות תמונות חדשות שלא הכרנו. חלקם טובות יותר, שלא ידענו שקיים כזה תמונה יפה, וחלקם גרועות יותר, שלא נראה לנו שכן זה צריך להיראות.

ההפתעה הזו גורמת הרבה הסתייגות ודחייה, הן מעצם המראה, והן מהאנשים ה'לבושים' במראות הללו. והרבה פעמים זה יכול לגרום בלבול למשך כל הימים הללו.

ואמנם, עצם העניין שכל אחד יש לו דמיון מסוים - הוא טוב ונכון, כאמור. ובכל זאת, יש כאן נקודה שיש לתת עליה את הדעת. והוא ע"פ המבואר בדברי מוהר"ן (ליקוטי מוהר"ן סי' סא), עיי"ש בהרחבה, והנקודה העולה משם בקיצור הוא, שלכל 'צמצום' יש 'שכל פרטי' שמתקן אותו, אבל בזה לא די, אלא כולם צריכים להיכלל ב'שכל הכללי', שהוא ההמתקה השלמה של כל הצמצומים.

ולענינו: לכל אחד יש את ה'צמצום' שלו. שנובע מכל מה שקשור אליו: משפחתו, תכונותיו, סביבתו וכו'. ולפי ה'צמצום' שלו,

שמחת תורה

יעקב: שלום משה, שנה טובה ומבורכת.

משה: אמן, וגם לך. האם תרצה לשוחח מעט, או שאתה טרוד בימים אלו?

יעקב: בוודאי שאני טרוד בהכנות לימים הטובים: חג הסוכות ושמחת תורה, אבל דווקא מושם כך אני רוצה מאד לדעת מה מהות הימים האלו, כדי לדעת למה אני מתכוון, ובשביל מה אני טורח כל כך הרבה?...

משה: בשמחה רבה. ובכן, חודש תשרי מלא בימים נפלאים שכל אחד מהם 'שוה' שיחה בפני עצמה. אז על ראש השנה וסוכות כבר דברנו כזכור לך (גליון 10-11 אלול תשע"ה-תשרי תשע"ו), אם כן מה שנשאר הוא יום כיפור ושמני עצרת, על מה נשוחח?

יעקב: נדמה לי שעל יום כיפור נשוחח בהזדמנות הבאה א"ה. וכעת אשמח לשמוח על 'שמחת תורה', או כמו שקראת לזה 'שמני עצרת'.

משה: אכן, הדגשת בדווקא את השם 'שמני עצרת', שזהו שמו של היום מדאורייתא, ורק מאוחר יותר הוסיפו את השם 'שמחת תורה', על שם המנהג לשמוח עם התורה ולסיים אותה.

יעקב: דברך נכונים, ואני באמת נוכר בדברי המדרש, שמדבר על 'שמני עצרת' ומבאר שלאחר חג הסוכות אומר הקב"ה 'קשה עלי פרידתכם, בבקשה מכם, עשו לי סעודה קטנה, ואשב בה אני ואתם', אבל מה באמת משמעות העניין לגבינו?

משה: כל דיבור מדברי חז"ל צריך להאמין בו גם כפשוטו, לבד מכל הסודות הנוראים והנפלאים שיש בו, וכאן בפשטות מגלים לנו חז"ל שיום זה הוא יום בו כביכול השי"ת בא 'להיות רק עם ישראל וליהנות מהם', ועלינו להאמין בכך, ולהתמלאות מזוה בשמחה עצומה.

אבל בעומק הדברים וכפי שמתבאר בדברי האריז"ל, זה הרבה יותר עמוק, מדובר כאן בעצם במהלך ארוך שמתחיל בראש השנה וממשיך בכל עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים, ואחר כך בסוכות ו'הד' מינים, והוא מסתיים בשמני עצרת, שאז נעשה בחינה של 'ייחוד פנים בפנים'.

וזה העומק בדברי חז"ל הללו, שלאחר כל הימים בהם אנו מתייגעים לבנות את הקשר שלנו עם השם יתברך, על ידי התשובה והשופר והתענית והסוכה וארבעת המינים - מגיע הרגע הנספך שהוא התכלית של הכל, שבו אנו זוכים להתייחד עמו יתברך ממש. ומזה אנו מקבלים את הכח לכל השנה 'להיות עם השי"ת'.

המסקנה מכך היא, שאמנם יש לנו הרבה דרכים 'לעבוד' את השם יתברך, שהם כל המצוות וכל ענייני עבודת ה', אבל סוף כל סוף אחרי כל העבודות - העיקר הוא עצם ההתקשרות והחיבור והייחוד עם השי"ת, שזה הוא התכלית והסוף של כל העבודות והתיקונים.

יעקב: אז מה בעצם ההבדל בין סוכות לשמחת תורה, הרי גם בסוכות אנו יושבים ב'צילא דמהימנותא' עם השם יתברך, ובעצם גם כל השנה, מזה א"כ החידוש של שמני עצרת?

משה: אולי אסביר זאת ממבט נוסף, לכאורה בסוכות יש לנו את הסוכה הקדושה, וכמו כן יש לנו את ארבעת המינים הקדושים שאין

מסיימים את התורה בקריאת התורה פעם אחת במשך ג' שנים, וא"כ שם לא היו מסיימים את התורה בשמחת תורה, ואף על פי כן היו עושים שמחת תורה, כמו שנראה מדברי הוזהר הנ"ל שזה מנהג פשוט בכל המקומות [ובפרט שרשב"י היה בארץ ישראל ששם לא סיימו את התורה כל שנה, ואף על פי כן מובא בוזהר שהיו עושים שמחה מיוחדת של שמחת תורה בשמני עצרת], ומבואר שהעניין של שמחת תורה הוא מעצם מהות היום.

ב. הרי את כל ההקפות והשמחה בתורה אנו עושים 'לפני' קריאת התורה, בזמן שעדיין 'לא סיימנו' כלל את התורה, אם כן אין שייך לומר שהשמחה היא מחמת שמסיימים את התורה בזמן שאת כל השמחה עושים לפני שמסיימים את התורה, אלא רואים מכל זה שאדרבא, יום זה הוא יום של שמחה בתורה, ומחמת זה תיקנו וסידרו שבים זה יהיה גם כן היום של התורה ואז יהיה השמחה גם כן על גמרה של תורה, אבל היסוד הוא עצם השמחה בתורה.

יעקב: אז מה באמת ההסבר בזה? מה הקשר בין שמני עצרת לשמחה עם התורה?!

משה: ההסבר הוא פשוט. כיון שביום זה מתגלה עיקר הקשר שיש לנו עם השם יתברך, אין דבר שמתאים ליום זה יותר מלשמוח עם התורה. שהרי 'קודשא בריך הוא וישראל ואורייתא חד הוא', ובמקום בו עם ישראל שמח עם קודשא בריך הוא, ממילא גם התורה ננסת בסיפור. וגם באמת עיקר הקשר שלנו בפועל עם השי"ת הוא ע"י התורה ומצוותיה, על כן אין דבר מתאים יותר מאשר לשמוח על התורה שהשי"ת נתן לנו שבוה אנו יכולים להיות קשורים להשי"ת כל הזמן.

יעקב: בדרך אגב, מה העניין של 'הקפות שניות'? הרי זה כבר לא חג ולא יום טוב, אם כן מה העניין של השמחה המיוחדת הזאת, ביום שבגדרי ההלכה הוא יום חול פשוט [אולי אסרו חג, אבל וודאי לא בגדרי יו"ט].

משה: שאלה יפה שאלת, ובאמת זה דבר פלא לכאורה, אלא שמנהגי ישראל הקדושים יש להם מקור ושורש גבוה מאוד ובוודאי יש בזה סודות עצומים.

אבל על פי מה שדיברנו מקודם אפשר להבין מאוד את העניין הזה, כי זה גופא כל הלימוד של השמני עצרת - לא רק לשמוח ביו"ט ואחר כך לחזור לחיים 'הרגילים', אלא לקחת מהשמני עצרת את הדרך והכח להיות דבוק בהשי"ת כל השנה, ולכן אנו מתחילים מיד את השנה בשמחה עצומה בהשי"ת, אף ללא יו"ט, כי זה עצמו הלימוד והדרך שקיבלנו משמחת תורה.

וביתר ביאור: ידועה הקושיא - אם השי"ת אומר קשה עלי פרדתכם, מה יעזור מה שנתעבב עוד יום אחד? ונאמרו בזה כמה תירוצים, אבל בפנימיות העניין אין הכוונה שנתעבב עוד יום אחד וזהו, אלא שביום הזה נפעל את הקשר התמידי הזה באופן שכבר לא יהיה פרידה בכלל, וממילא לא יהיה קשה עלי פרידתכם, וזה מה שאנו עושים ב'הקפות שניות'.

יעקב: תודה על הדברים הנפלאים והמתוקים, שיהיה לכולנו חג שמח ושנה טובה ומתוקה.

בית היין

טעימה מתורת מוהר"ן על הנושא

שמני עצרת - סיום כל התיקונים

ההתחדשות הוא התחדשות הדעת והמחשבה והתורה הקדושה שצריך להתייחד איתה עתה מתחדש וכו' (שם, יורה דעה - הלכות ספר תורה הלכה ד אות כג)

בשמני עצרת - מחדשים קדושת הבית

ועל כן צוה אותנו ה' יתברך שגם קדשת בית שלנו נחדש אז, כי אז בשמני עצרת חוזרין ונכנסין מהספך לתוך הבית שלנו. ועל ידי זה אנו ממשיכין קדשת ביתנו מחדש לגמרי על ידי שציאנו מתוך הבית ונכנסנו לספך ששם ערש קדשת הבית שהוא קדשת התורה שמתחלת בבית' וכו' ואמש אנו ממשיכין קדשת הבית מחדש ואז אחר מי הספך אנו חוזרין ונכנסין לתוך הבית מחדש באותו היום שמני עצרת שאנו מתחילין התורה בעצמה מחדש בבית דבראשית, כי הכל אהד כנ"ל.

ועל ידי קדשת הספך הקדושה אנו ממשיכין עלינו כח קדשה העליונה שגם בכל השנה פלה המושך בעמוד הבא <<<

שמני עצרת הוא גמור וסוף כל תמימים טובים, וכל התקון של ראש השנה יום הפפדים נגמר בשמני עצרת פידוע בפפדים. ועל כן נקרא 'עצרת' לשון אספה שאוסף ומקבץ כל התקונים שנעשו בכל השנה, בפפדים טובים וראש השנה יום הפפדים הכל נאסף ונתקבץ בשמני עצרת שאז נגמר כל התקונים, כי הוא הגמור של חג הסוכות שהוא רגל האחרון שנקרא חג האסוף תקופת השנה שבו מקיף וסובב כל השנה, כי תקון כל ימות השנה נכלל ונגמר בו. (ספר ליקוטי הלכות, אורח חיים - הלכות נשיאת כפים הלכה ה אות לב)

***

שמני עצרת - התחדשות

נמצא, שאחר סכות ביום שמני עצרת שאז גמר התקון של ראש השנה שיוצאין משנה שעברה לזאת השנה החדשה שעקר התקון התחדשות כנ"ל. ועל כן מתחילין אז התורה מחדש, כי עקר

שאלה:

נוהגים להזמין לסוכה את השבעה רועים, האם יש לדבר זה שייכות לכל אחד?

תשובה:

אם לא היה לזה שייכות ישירות אליך אזי הם לא היו באים. השי"ת שלח אותם אליך רק בכדי להציל אותך ממש, ולעזור לך, לבוא להתחדשות חדשה באמונה בהשי"ת. שהרי בוודאי אתה רוצה מאוד להאמין בהשי"ת ולחיות את הקירבה אליו, אלא שהיצר הרע לא מניח ומבלבל מאוד. ועל כן השי"ת שולח 'שבעה רועים' אשר הם כרועי צאן המשגיחים ברחמנות גדולה על כל כבשה שיהיה לה מה לאכול, ודואגים לכל נשמה יהודית שתכנס לעולם האמונה.

אנו צריכים את העזרה והסיוע של הצדיקים שישלימו לנו את האמונה, ועל כן הם באים לסוכה, לא סתם בלשון המליצה, אלא הם ממש באים להאיר על האדם אור חדש.

אשרי מי שמקשר מחשבתו אליהם, כל יום ויום לאור המיוחד המתגלה ביום זה, יום א' - אברהם - חסד. יום ב' - יצחק - גבורה, יום ג' - יעקב - תפארת וכן הלאה (ליקו"ה תפילת ערבית ד'). ומן הראוי ללמוד איזה דבר השייך לאותו הרועה, אפילו בפשטות להבין פעולת אותו הרועה המתגלה בחומש, מדרש וכדומה, או על פי פנימיות המתגלה בספרי צדיקים בסוד אברהם, יצחק וכו'. ולהאמין שבעת ממש כאשר הם נכנסים לסוכתם הם מאירים עליך האור הזה שלמדת ועוד הרבה יותר מכך. ואם אפשר אזי תעשה מזה תפילה שהשי"ת יזכה אותך לקבל מהם הקדושה הזו.

***

ואל תחשוב שהם ענינים רמים ונשגבים מדרגתך, ומה לך להתדבק לצדיקים שאינך רואה אותם. שהרי בפירוש כתוב בכל ספרי הצדיקים שהם באים ממש לסוכתך. ולא רק זה אלא כל עיקר סיבת ביאתם הוא דייקא לקבץ את כל הנידחים להכניסם תחת כנפי השכינה (עיין ליקו"ה נטילת ידיים ו' - צ"ט), ואם כן בוודאי שיש לך שייכות לאושפיון, זהו מתנת החג מן השמיים - דבר שלא מגיע לנו בזכות עצמנו. עלינו רק מוטל להאמין בזה, ולקבל האורחים בכבוד ובהתדבקות המחשבה אליהם. ומה טוב לעשות שיחה ותפילה על אותו רועה עם השי"ת, לבקש ממנו שיקרב אותנו לאותו הקדושה שגילה הרועה.

ואין להתבלבל ולפול לקטנות המוחין, לחשוב שזהו רק דרגות של צדיקים להדבק בשבעה רועים, ומה לנו לחשוב מצדיקים שאין אנו רואים אותם, שהרי עיקר ביאתם לסוכה היא במיוחד בשבילנו, דייקא לאותם הבני אדם המרגישים רחוקים, כי עיקר סיבת ביאתם הוא דייקא לקבץ את כל הנידחים להכניסם תחת כנפי השכינה (עיין ליקו"ה נטילת ידיים ו' - צ"ט). זהו מתנת החג מן השמיים - דבר שלא מגיע לנו בזכות עצמנו. עלינו רק מוטל להאמין בזה, ולקבל האורחים בכבוד ובהתדבקות המחשבה אליהם.

>>> המשך

בכל עת שיוצאים מהבית לחוץ, הן לפי שעה קלה הן פשוט יוצאים באיזה דרך ממש קרוב או רחוק שאין יגן עלינו קדשת הסכה שהיא בחינת ענני כבוד שהגנו על ישראל בעת שהלכו בדרך בדרך, שעל ידי זה יהיה הדרך והטלטול שיוצאים חוץ מהבית לפעמים יהיה הכל לטובה. (שם)

עיקר קדושת האדם - הוא בתוך הבית

כי בכל פעם צריכין לחדש דעתו וזאתו שהוא בחינת התחדשות קדשת ביתו ששם המשכת החכמה פנ"ל, כי זה עקר מה שיה' יתברך מסבב עם האדם פמה גליות וטלטולים לדרכים שמקורח לצאת חוץ מביתו, כי עקר קדשת האדם בתוך ביתו, כמו שכתוב, כתפארת אדם לשבת בית. וכתבי, אשרי יושבי ביתך וכו'. וזה כל שבח יעקב אבינו שהיה איש תם יושב אהלים הפך עשו שהיה יודע ציד איש שדה ששם בשרה בחוץ כל הקוללים והפגמים מצויים בחינת פי בשרה מצאה, בחינת נופל בשרה וכו' (וכמוכא זה בספריים).

כל אדם - מוכרח גם לצאת לחוץ

אבל אף על פי כן אפילו איש הישראלי שהוא מסתגר דיעקב שיהיה צריך לישב בביתו ואהלו תמיד ששם עקר הקדשה וכו'. אף על פי כן בהכרח שצא לחוץ לפעמים והכל לטובה בשביל התחדשות בבחינת זכאה קאן דעל ונפיקי, שאזו בחינת כלל הידידות והעליות של כל אחד מישראל, כי הידידה בשביל העליה בבחינת ירידה תכלית העליה. (שם)

כל מה שעובר על האדם - הוא בשביל התחדשות

כי צריכין לידע ולהאמין שכל מה שעובר על האדם בכל יום ובכל עת וגבל שעה הכל הוא חדושים ופלאים של תבורא היחיד הקדמון יתברך, שחדש עולמו יש מאין המוחלט בשביל האדם הפעיל בחירה נדי שיהיה לרב טוב הצפון של חדוש העולם לעתיד. ועל כן עובר עליו מה שעובר פני האדם וכפי היום וכפי המקום וכו'. והכל בשביל בחינת התחדשות הנ"ל ומי שאינו נופל ליד ידיו וקנה נשון חס ושלום, פנ"ל. יכול להתחדש בכל פעם לטובה אפילו אם יעבר עליו מה. והעקר על ידי התקרבות לצדיקי אמת ולספריהם הקדושים שאזו להתחדש בשלמות בכל יום על ידי קדשת ארץ ישראל וכו'.

בשבתך בביתך - ובלכתך בדרך

וזה בחינת בשבתך בביתך וגלכתך בדרך, כי בהכרח שצא האדם מן הבית ששם כל קדשתו וכשיוצא מן הבית צריך שיענין ידו על המזוזה. להמשיך על עצמו קדשת המזוזה הקדושה שהיא קדשת האמונה הקדושה להמשיכה על עצמו גם בחוץ כל זמן היותו בחוץ הן לפי שעה הן באיזה דרך ממש. ואז בדרך שאין בו מזוזה ממש על עצמו קדשת האמונה על ידי בחינת ספה שהוא שרש קדשת הבית שמגנה על האדם בדרך וכו'. ואז זוכה על ידי הדרך דיקא לחדש מהו שהוא קדשת ביתו על ידי דיקא, כי זה כלל שתענוג תמיד אינו תענוג על כן התחדשות המוחין הוא על ידי בחינת שנה תחלה, שהוא בחינת משא ומתן, בחינת יציאה לדרך: (שם)

***

בשמיני עצרת - כולם עולים לתורה

וזה בחינת שמיני עצרת ושמינת תורה. שאז מסמיני התורה ומתחילין התורה, ואז מכבדין את כל אהרן בכבוד התורה ואומרים לו תן כבוד לתורה, והכל עולין לתורה אז. כי ידוע בפגנות שבשמיני עצרת הוא גמור התקון שמתחילין בראש השנה בכל שנה ושנה.

עיקר התכלית - להמשיך נשמות שיגלו כבוד ה'

כי בראש השנה התחלנו להמשיך עלינו השפעת הנעים העליון על ידי השופר. ועקר המשכת הנעים הוא, שיהיו נמשכין מחוץ קדושתו עד שיהיה נעשה הולדה. דהיינו שיהיו נמשכין נשמות קדושות של ישראל שיגדלו פבדו שהכל נברא בשביל זה פנ"ל. וזה התקון נגמור בשמיני עצרת [שאז הנוקבא עוצרת הספה בשביל הולדה פרידע בפגנות ומבא בדרך אדוננו מורנו ורבונו זכרוננו לברכה בהתורה תקנו אמונה סימן ה לקושי תנינא]. ועל כן אז עקר הגדלת הכבוד פנ"ל.

בתורה - מתגלה כבודו יתברך

וזה שפסמיני תחלה את התורה שפסמינת גגול פבדו יתברך שנתגלה על ידי משה רבנו על ידי כל האותות והמופתים אשר שלחו ה' וכו', כמו שכתוב לכל האותות והמופתים וכו' ולכל הדי התורה ולכל המורא הגדול וכו'. שעל ידי כל זה נתגדל כבודו יתברך מאד.

אדם הראשון פגם את הכבוד - ובכל שנה מתקנים זאת

וזה נתגלה ומאיר ביותר בשמיני עצרת, שהוא לתקן חטא אדם הראשון שפגם בכבודו, שעל ידי זה פגם בעשרה מאמרות ונחשב פאלו אבד את העולם שנברא בעשרה מאמרות. ובחמלתו יתברך שיצא לתשובה וסבב בנפלאותיו שצא ממנו האבות וכל ידע ישראל וכל הצדיקים שפוסקים בכל שנה בתקון חטאו. והעקר מראש השנה עד שמיני עצרת וכו'. ועל כן אז בשמיני עצרת חוזרין ומעוררין העשרה מאמרות על ידי שקורין אותם אז בתורה. כי עתה חוזרים ומאירים באור גדול על ידי הגדלת הכבוד שנמשך עתה, שעל ידי זה מקמיין את העולם שנברא בעשרה מאמרות רק בשביל זה פנ"ל. (שם, הלכות תפלת המנחה הלכה ו אות י')

אין תקווה?

שלום וברכה לכלל הקוראים.
במקום להסתתר מאחורי מילות פתיחה מליציז והתנצלויות של בית מרקחת, ניגש ישר לנניין...

היהדות החרדית מתמודדת בתפילות ובעצרות מחאה בשתי גזירות קשות. גזירת הגיוס, וקשה מכך - גזירת האינטרנט. ההתמודדות מול שתי גזירות / טומאות אלו, נעשות במגוון אופנים ודרכים, איש איש כפי שהורו לו רבותיו, וכולם ממתיקים בוודאי את הדינים והגבורות הללו - ובלבד שיכוון לבו לשמים.

כאשר רבנו ז"ל אמר 'האש שלי תוקד עד ביאת המשיח', הוא ודאי דיבר גם על הגזירות הללו, על אובדן הקשר עם השם, על התאוות שמושכות רבים וטובים לביצת הרשת של האינטרנט, על בחורי ישראל שפרשו לגמרי ועל כאלו שבין השבילים, רגל פה רגל שם, על שתי הסעיפים. ובאמת, רוב ככל הדרכים הנפוצות כיום להתמודדות עם משברים אלו, לקוחים היישר מתורתו של רבי נחמן מברסלב זיע"א, אם גלוי ואם בהסתרה...

אמנם במסגרת מכובדת זו, המיועדת לבני תורה אשר 'נקבצו' באו לביית מדרשו של מוהר"ן, אין ביטוי להתמודדות ישירה עם נגיעים אלו. אני משוכנע שלכולכם אין איפיון ואתם לא משרתים בצה"ל... אבל כן, לכולנו מוכר - חבר או שכן, בן דוד ולפעמים גם בן או בת רח"ל שמתמודדים עם ניסיונות הדור והזמן. והרי כל ישראל ערבים זה בזה. ובינינו, ברגעים של תשובה על תשובה בבחינת 'אנא זמין למהוו', אנחנו מזהים גם בתוך תוכנו פינות חשוכות, ביוזנות וחרפות, השוברות ליבו של אדם ומיועדות להכתינו בכתרה של השפלות והענווה. גם עלינו, בעצם, נאמרו דבריו המעודדים של רבנו ז"ל - 'אם אתה מאמין שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן'.

***

אז אולי בעצם, בשביל לראות כיצד רבנו מוציא אותנו מההגינות כאן ועכשיו גם אם יש לנו [עדיין] פיאות קצרות מאחורי האוזן, וכדי להכיר את סמי הרפואה הרוחניים שעליהם דיבר רבנו כשאמר 'אני רופא אותה', נספר סיפור...

בשבוע האחרון נפגשתי עם פרופסור נפתלי פיש הי"ו, יהודי ירא שמים ותלמיד חכם שהוא מומחה עולמי לטיפול בהתמכרויות מזה ארבעים שנה, ואף חיבר ספרים רבים בנושא. (את מסרת הפגישה תגלו בהמשך). במהלך פגישתנו, סיפר לי בפשטות כיצד הוא מציל אנשים רבים שנפלו ל"ע לתאוות קשות עד כדי מצבים חמורים של התמכרות - והכל בעזרת עצותיו של רבנו נחמן מברסלב. בחסד ה' עליו ובחכמתו הנפלאה, הוא פיתח תכנית של שמונה-עשר שלבים וצעדים ליציאה מהתמכרות, המבוססים כולם על כתיבי הבעל שם טוב ותלמידיו.

***

מתוך שיחתנו המעניינת הבנתי נקודה חשובה. אדם שמתמכר, אם זה לסמים, אלכוהול, קווי ניעסע וחדשות, וגרוע מכולם לאינטרנט, זה מושם שנפשו מבקשת לברוח מהתמודדות נפשית פנימית, ממה שעובר עליה. והבריחה היא פיתרון זמני ונגיש. וכשהוא הופך ל'חמצן' בתודעתו של הבורח, הרי שהוא מתמכר אליו וממאן להיפדר.

הטיפול המורכב בהתמכרות, מתבסס על ביטויים שונים של 'אומרה', ועל ידי שמאפשרים לאדם המתמכר לשוב ולהאמין כי החיים יפים ושיש אור בעולם ויש בשביל מה לחיות, ושלא חייבים תמיד לברוח, הוא מסכים להתנתק מהמכשירים ולנושם בכוחות עצמו, אוויר פסגות טהור.

בעצם, כל הסיבות להתמכרות שהוגדרו בעגה המקצועית כ'גורמי סיכון' - אשר הן גורמות לאדם לרצות לברוח מהתמודדות ויזימות ולפתח התמכרות שלילית, הן סיבות שקיימות בימינו אצל כל אדם! אמנם לפני ארבעים שנה הן היו פחות שיחות, אך הדור הדורה והלחץ השורר, ההספק המחניק וה'מה יאמרו' המעיק, כמו הרצון להרשים וההעצמה האישית החיצונית, הן גם גורמי הסיכון הגבוהים. והבחירה היא בידינו, האם להתמודד או להתמוטט. האם להתמכר לבריחה ולהרים ידיים, או להרים ידיים בתפילה ולהתחדש, לחיות 'מהחלתה'.

העמוק הנפלא של הריפוי והתקווה מתגלה כבר בפתיחת השיחה עם כל מי שזכה לטעום מהאור הנפלא, מהיין ההונגרי... אם תשאל 'מתקרב' שזכה לטעום מאורו של רבנו - מדוע אין לו אינטרנט? למה באמת אין לו איזה איפון משוכלל ש"עוזר" מאוד בחיים? הוא לא יענה לך בכעס 'כי אסור!', הוא יענה לך משהו אחר לגמרי, עמוק ופנימי. הוא יחייך ויגיד לך: "טוב לי... אני לא צריך את זה..."

זה הרי כמו אותו חולה לב ששאל אותי איך אני יכול לחיות בלי הכדור הכחול הזה שהוא לוקח כל שעה עגולה. איך אפשר בלי זה... הוא באמת לא הבין. אבל זה לא מנע ממני לומר לו שאני לא צריך את זה, אצלי יש לב בריא, שפועם ברוך השם בלי כדורים. יש בי לב בשר - לב ברסלב, לא צריך אינטרנט וסרטים.

אז נכון ש"אסור" לי לבלוע כדור כחול של חולי לב, וזה מסוכן, וכל באיו לא ישובו, וזה מלאך המוות, אפילו זה כתוב במפורש בהוראות שעל גבי התרופה - בעלון לצרכן, וזה 'אמת'.

אבל ה'אמת לאמיתה' אומרת שהסיבה שבגינה אני לא נוטל את התרופה הזו היא מפני שאני לא צריך את זה. בגלל שטוב לי בחיים, בלב. שמח לי מבפנים. וגם כשכואב לפעמים - יש לי אבא לדבר איתו. ואני בכלל לא מתעסק עם ה'אסור' הצעקני שגורם לי לפעמים להסתקרן...

ככל שנתחבר יותר ויותר לעצותיו של רבנו הקדוש, נתחדש, נתבדד, נהיה בקיאים

סיפורו של אחד מחשובי התלמידי חכמים בעיר ביתר עלית

הסיפור סופר על ידי בעל המעשה, בכינוס המרכזי לחניכי הישיבות - הכנה לראש השנה תשע"ח, וריגש מאד את הנוכחים, ולבקשת רבים מהם אנו מביאים כאן את סיפורו המרתק והמרגש בשלשה פרקים:

פרק ב

לימוד הספרים

לאחר שהגעתי למסקנא שבברסלב נמצא הפתרון לכל השאלות וההתחבטויות הפנימיות שהתמודדתי אתם, הבנתי שאני צריך להתחיל ללמוד את הספרים של ברסלב.

אבל איך אפשר ללמוד את הספרים הללו? אני פותח את הספר 'ליקוטי מוהר"ן' ולא מבין כלום, וכך גם שאר הספרים היסודיים. הבנתי שאני מוכרח לחפש מישהו שילמד אותי, אז התחלתי לחפש.

באותה תקופה למדתי בכולל שלי ישיבת מיר, אז התחלתי את החיפוש באיזור הישיבה. חיפשתי היכן יש ישיבה או בית מדרש של ברסלב. והנה אני מגיע לבית מדרש של בעלי תשובה, רואה שם עמודה עם ספרי ברסלב, אמרתי לעצמי 'כנראה שהגעתי למקום הנכון'.

איך שאני נכנס, ניגש אלי בנאדם בחיוך רחב של 'מסיונר'. הוא מציג את עצמו בשם גבריאל, ושואל: 'אתה מחפש משהו? אפשר אולי לעזור?'

עניתי לו בתמימות: 'כן, אני מחפש ספרי ברסלב, ומישהו שילמד אותי'. היה נראה שלרגע הזה הוא חיכה, והוא אומר לי בחיוך של 'הגעת לכתובת הכי מדויקת': 'בא, אני ילמד אותך!'

הרגשתי כמו חילוני שבא מתל אביב לבני ברק, וניגש אליו חרדי צעיר ומציע לו: 'בא, אני יקבע לך מוזה, אני יניח לך תפילין'... אבל הרבה ברירות לא היו לי, אז שאלתי-קבעתי: 'מתי אנו נפגשים?' והוא עונה על אתר: 'איפה ומתי שאתה רוצה'!...

הנדיבות הזאת החשידה אותי, אני רגיל שדבר רציני לא נעשה כך 'כלאהר יד', אבל כאמור לא היו לי ברירות, וקבעתי איתו זמן. כך למדתי איתו כמה פעמים, ולא אכחיש שהיו לו כמה דיבורים שחזקו אותי [סוף סוף גם הוא יונק מהמעין], אבל לא הרגתי שזו הכתובת הנכונה...

עד שפעם אחת הרגשתי 'עד כאן'. היה זה כאשר ישבתי איתו ולמדנו, ועל השולחן לפנינו עמד בקבוק 'קוקה קולה', ואז לפתע הוא שואל אותי 'מה אתה רואה כאן?'

עניתי: 'בקבוק קוקה קולה'. הוא מנמיך: 'ומה אתה טועם? ואני עונה כמו ילד טוב: 'טעם של של קולה'.

ואז הוא אומר לי: 'על איזה קולה אתה מדבר? אני רואה כאן אלוקות, וגם אתה כולך אלוקות, וכל הבנין כולו אלוקות!'. כך הוא מרצה בלהט: אלוקות אלוקות, אלוקות...

בקושי עצרתי אותו, ואמרתי: 'רגע גבריאל, עצור שניה אחת, יש לך אולי מאה ש"ח? הוא עונה בהיסוס: 'כן', ואני רואה שהוא מתחיל קצת להילחץ... אך אני בשלי: 'ואם אקח את

זה לכיס שלי? הוא מגיב בתדהמה: 'למה? ואני עונה בשלום: 'מה אכפת לך? הרי הכל זה אלוקות!'

וזה הייתה הפעם האחרונה שנפגשנו...

לימוד מעמיק

המשתכתי לחפש, וברוך ה' לאחר תקופה מצאתי יהודי רציני ובר דעת, שניכר עליו שידע את אשר לפניו, והוא הסכים ללמוד איתי ברצינות 'לקוטי מוהר"ן'. קבענו זמן ללימוד, ואני הייתי מרוגש מאד, שהנה הגיע הזמן שאמצא את מבוקשי.

באותו יום שהייתי אמור ללמוד אתו, לא ישנתי כל הלילה. בבוקר הלכתי להתפלל כוונתי, ושם פגשתי את את הרב אורי זוהר, יהודי שמכיר את עולם התשובה. נגשתי אליו, ושאלתי: האם ברסלב זה דבר מותר או אסור? הוא מסתכל עלי בפליאה, ואומר לי: 'מה השאלה?! בוודאי שמוותר, יש שם הרבה צדיקים גדולים'. ובאותה נשימה הוא מוסיף: 'אבל מה לך ולברסלב? אני רגיל לשמוע את השאלה הזאת מבעלי תשובה שמחפשים 'אורות' ונמשכים לברסלב, אבל אתה?! אתה הרי חרדי מבית, אברך תלמיד חכם - מה לך ולברסלב?!'

סיפרתי לו את כל ההתחבטויות שלי, ואת המסקנא שלי שבברסלב נמצא המענה לכל זה. והוספתי שב"ה מצאתי מי שילמד אותי את הספר 'ליקוטי מוהר"ן'. הוא היה מופתע, ואמר לי: 'אדרבה, לך ותלמד אתו, ואני רוצה שתבוא אלי לאחר כל שיעור ותספר לי על המסקנות שלך'.

ואכן, עולם חדש נפתח בפניי. התחלתי ללמוד את הספר וגיליתי אוצר של חיים. התחלתי להבין מה זה יהודי ומה זה יהדות, מה התפקיד הפנימי שלנו בעולם, ומה המטרה והתכלית של לימוד התורה וכל המצוות. והכי חשוב - זה **עבד עלי!** התחלתי לחוות את הקשר הפנימי והאמיתי שיש לכל יהודי עם השם יתברך, ואת הטעם הפנימי של לימוד התורה וכל המצוות, והתחלתי לחיות, במובן הכי פשוט והכי אמיתי של המילה.

[במאמר המוסגר אשלים את התמונה: כפי שסיכמנו - הייתי מגיע להרב אורי זוהר ומשוחח אתו על המסקנות ועל התובנות, והוא ראה כמה שזה משנה אותי והופך את חיי לטובה, ועודד אותי להמשיך בזה. וכך לאט לאט התייטר הצורך לשוחח אתו על הנושא, עד שהפגישה הזאת ירדה מסדר היום.

לאחר כמה שנים, ביום מן הימים קבלתי טלפון ועל הקו הרב אורי זוהר. הוא שואל אותי: 'איפה אתה גר? אני רוצה לבוא אליך וללמוד אתך ספרי מוהר"ן'. עניתי לו כמובן שאינו

ברצוה ושוב, נעשה 'מחאות' ונכסוף להשם, ועוד ועוד, כך יותר 'לא נצטרך' שום דבר מהשם" מצוות לא תעשה. וגם כשהשם" יבוא אלינו בתצעה מפתה ח"ו עם כדור חדשני לחולי לב, מהפכני לפגיעי מוח, נאמר לו בחיך, 'אתה כל כך לא רלוונטי, כמה משעמם, בוא לשדה ותרגיש פעם מה זה עונג אמתי...' אתה הרי איך מתקרב לרמה הזו של התענוג האמתי. סחורתך הצבעונית והמרשרשת, ה'מדיה' החדשנית והמגוננת, לא מתקרבת לתענוג הפנימי שיש בקשר שלי עם השם!

ומי שניזון מהתענוג הקדוש, לא צריך כלום מהתענוג הטמא. ***

אז הבטחתי שאספר לשם מה נפגשתי עם פרופסור פיש, בבקשה. אתם בוודאי מכירים כאלו שיש להם תירוצים והיתרים שונים לכך שהם 'חייבים' להיות מחוברים לאינטרנט. אבל יחד עם זאת, ישנם רבים שלמרות אלף התירוצים, הרגישו בלב פנימה שטוב להם באמת בלי זה, והם לא צריכים תירוצים להתרחק מהכדור הכחול של חולי הלב. ויש גם כאלו שירדו ועלו.

לי אישית היו ועדיין תירוצים משכנעים מאוד, בהיותי מרצה בהידברות ורב ב'כאן' - תאגיד השידור הישראלי, ולהיות בלי קשר לתקשורת בתור אדם שמתעסק בשידור ובתקשורת זה לא כל כך מובן. [ועדיין יש שמתקוממים...]. אבל כמו שלרמטכ"ל אין טנק בבית כך גם לאדם

שצופים בו דרך המסך - אינו צריך מסך בבית, וגם לא בכיס...

טוב, וידי דברים... אבל הסקופ הוא שבשנה האחרונה אספתי מגוון סיפורים אמתיים מאנשים שנפלו רח"ל באינטרנט, ויצאו משם כל אחד בדרכו הוא, כאשר המזונה המשותף לכל סיפורי ההצלחה הוא רבנו הקדוש ועצותיו.

אם זה דין בבית הדין הרבני שגילה את רבנו ועזב את הטומאה, אם זה בחור ישיבה מירושלים ששמע את הניגון שגרם לו לברוח מרחוב יפו חזרה לשיבה ולזרוק את האופן, ואם זו מטפלת רגשית ידועה שגילתה שהשם אוהב אותה ושהיא באמת יכולה להצליח ללא העולם הדמיוני שבמדיה האינטרנטית. ועוד רבים מעניינים ומרתקים ביותר.

הספר "אין תקווה?" כתוב בצורה סיפורית, שנונה ומרתקת, וזכה להסכמותיהם הנלהבות של הרבנים שעוסקים בתחום זה, וכן של אנשי מקצוע שטמפלים בהתמכרויות. הוא הוגדר כספר שמציל מתאוות, וגורם למי שקורא אותו להתנתק מהאינטרנט, וכמובן להתנתק מהאיפון שבלב...

נ.ב. ניתן לרכוש בנקודות ההפצה ובחנויות הספרים. תינתן הנחה למפיצים.

יצחק גבאי - קרית ספר

אבל אני - לא הרגשתי כלום, ממש כלום. ליד עמד קיבוצניק בן ששים, כשהוא אומר את ה'תיקון הכללי' ואני רואה בעיניי איך שפתאום נפתח לו הלב והוא מתחיל לבכות כמו ילד קטן, לבכות ולבכות ולבכות. ולא רק הוא, אני רואה איך שכולם מסביבי עם 'אורות' ורק אני צונן לגמרי, כאילו הוציאו אותי מהמקפיא, הלב שלי חתום ועגול. אמרתי לעצמי 'כנראה אני לא ברשימה'... וסיכמתי לעצמי: התבודדות - כן, ליקוטי מוהר"ן - כן, אומן - לא בשבילי.

קודם שנפרדנו מהמקום, שמעתי שיעור [מהרב שלקח אותנו], והוא אמר שכשנוסעים לצדיק - כולם מקבלים מתנות. יש כאלו שפוחתים את המתנה במקום, ויש כאלה שלוקחים הביתה ורק אז פותחים... רק שצריך להשאיר את הלב פתוח, ולהיות קשוב להבחין מתי המתנה מגיעה...

החלטתי לתת צ'אנס, והשארתי את הלב פתוח, מוכן לקבל את המתנה - מתי שהיא תגיע... ואז זה הגיע. 'יבתי במטוס כשהוא מתחיל לנחות בארץ ישראל, ואז במשך כמה דקות הרגשתי איך שהמוח שלי נפתח, ובזה אחר זה 'נוחתי' בראשי תובנות חדשות ומופלאות על כל החיים שלי, ועל כל מה שעברתי. אלו היו תובנות שהרגשתי במוחש שהם לא הגיעו 'ממני', אלא מכך גבוה הרבה יותר ממני, והבנתי שאכן 'אומן - זה דבר אמיתי'.

אז זהו, נכנסתי לדרך חדשה - טעמתי את ה'התבודדות', התחלתי לטעום את הספרים הנפלאים, וגם 'אומן' נכנס לרשימה הקבועה.

סברתי שהגעתי אל המנוחה ואל הנחלה, אך מתברר שכל זה היה רק 'הקדמה'. ועל כך בפרק השלישי [והאחרון בע"ה].

צריך לטרוח לבוא אלי, אלא אוכל לבוא אליו. ואכן, קבענו יחד לימוד קבוע בספר 'ליקוטי מוהר"ן' ושאר ספרים, ואז הוא אמר לי: 'חזרתי בתשובה בגיל ארבעים, וכעת אני חוזר שוב בתשובה בגיל שמונים...' כמו כן חזר באוניי בכמה הזדמנויות: 'רבי נחמן - הוא הרבי של הדור'. עד כאן במאמר המוסגר]

נסיעה לאומן

במקביל כמובן, המשכתי עם העצה הנפלאה של 'התבודדות', עד שזה הפך אצלי למשהו קבוע ובלתי נפרד מסדר היום. ואז - לאחר ה'התבודדות' ולימוד הספרים - הגיע השלב האחרון, והוא: הנסיעה לאומן!...

הנושא הזה נשאר אצלי תחת סימן שאלה גדול, וכל הזמן הדחקתי אותו הצידה. לא ידעתי אם מדובר במשהו אמיתי, או בקשקוש של סוכני נסיעות שרוצים לעשות קופה.

הייתה לי גם בעיה אישית. היציאה מארץ ישראל הייתה בשבילי טאבו. בתור בן למשפחה ירושלמית שורשית - זה היה כוחץ לתחום לחלוטין, כבר למעלה ממאה וחמישים שנה שאף אחד ממשפחתנו לא יצא מארץ ישראל, וזה היה נראה בלתי אפשרי 'לשבור' את זה.

המפנה החל כאשר שמעתי שסבי צ"ל תכנן ביום מן הימים לנסוע לקברו של ר' ברוך בער בולנא. זה היה בשבילי הוראה ברורה שאם מדובר על התקדמות בעבודת ה' - אין בזה בעיה. החלטתי שאני חייב לבדוק את הדבר הזה שנקרא 'אומן', ורשמתי את עצמי ואת אשתי לנסיעה קבוצתית.

הגענו לאומן. אשתי 'דלקה' מיד בכניסה הראשונה, והיא אומרת לי: 'שמישהו יעזר לומר שאומן זה לא אמת! שמוהר"ן זה לא אמת!...'

סיפורי מעשיות

פרק ט

'והנה נשליך פנת את מעשה החכם, ונתחיל לספר במעשה התם.

התם הנ"ל למד קולאך רצענות [סנדלרות], ומקמת שהיה תם, למד הרבה עד שקבל, ולא היה בקי בהאמנות בשלמות ונשא אשה, והיה מתפרנס מן הפלאכה, ומקמת שהיה תם, ולא היה בקי בהפלאכה כל כך על פי תורה פננסתו בדת גדול ובצמצום, ולא היה לו פנאי אפילו לאכל פי היה צרף תמיד לנטעק הפלאכה מקמת שלא היה יכול האמנות בשלמות, רק בשעת הפלאכה, בשעה שהיה נוקב בפוצע והיה מכניס ומוציא החוט הקעב של התפירה בדרך הרצעים, אז היה נושף חתיכת לתם ואוכל ונחגהו תהי, שהיה תמיד בשמחה גדולה מאד, והיה רק מלא שמחה תמיד'.

לאחר שתיאר לנו באריכות את 'מעשה החכם' - שכל מה שאמור היה להפוך אותו למוצלח ומאושר רק עשה אותו מריד ונלגע - מפנה רבינו הקדוש את תשומת ליבנו אל התמונה ההפוכה, זו שמיצית את התם.

כדאי להתעכב רגע על הלשון המיוחדת 'והנה נשליך' כעת מעשה החכם'. לכל אחד יש בראש 'מעשי החכם', מחשבות מפותלות, תחכום מיותר, פלפולים של סרק. לא כדאי להתעסק עם החכם, אתה עלול להפוך לחבורתא שלו. הדרך הטובה ביותר להתמודד אתו היא להשליך אותו. לוותר על החכמות המיותרות וגם לוותר על הדחף להסתדר איתן. שב ואל תעשה עדיף, השלך מיד!

וכשמשלימים את מעשה החכם אפשר להתחיל להבחין באמת ב'מעשה התם'.

כבר אמרנו שהתם הוא היפוכו של החכם, ואם אצל החכם הכל הולך מהיר, זורם בקלות ובאלקראתו, התם הולך לאט, לומד לאט, שום דבר לא בא לקראתו, הוא עובד קשה כדי להשיג תוצאות חלקיות.

הרב דוד גבירצמן

מסביר בפשטות: 'ומנהגו היה שהיה תמיד בשמחה גדולה מאוד'.

אולי כדאי שנשנה את נקודות האחיזה שלנו בתמונת המציאות. אם היינו רגילים להסיק מסקנות לאור הנתונים הראשוניים, כדי להתבונן קצת לעומק ולחפש את ההתנהגות - היא זו שקובעת האם מדובר באדם מוצלח או בכישלון, נתוני הפתיחה אינם משקפים בהכרח את סוף הפסוק.

כעת נקרא שוב את תיאור 'מעשה התם': התם למד את מלאכת הרצענות, ומכיוון שהיה תם למד הרבה עד שתפס את העסק, וגם אז לא היה יודע את המלאכה בשלמות, ולכן הוא עבד קשה עד שלא היה לו פנאי לארוחות מסודרות, רק תוך כדי עבודה היה נושף מהלחם... אבל היה לו עוד משהו, היה לו מנהג להיות רק מלא שמחה.

התם היה ריק מלא שמחה בגלל שהיה לו מנהג כזה, זו לא היתה התכונה הטבעית שלו ולא היה לו סוד בכי שהורים אליו מאגרי שמחה בלתי נדלים. בדיוק כפי שהוא הכריח את עצמו ללמוד הרבה זמן מלאכה כה פשוטה, וממש כמו שהוא היה מסוגל לעבוד קשה בשביל קצת פרנסה, וכפי שהרגיל את עצמו לחטוף את הארוחה תוך כדי עבודה, הוא גם היה מסוגל להרגיל את עצמו להיות בשמחה, פשוט להיות שם.

החכם לא הרגיל את עצמו לשום דבר. הוא רכש מקצועות יוקרתיים בזכות כישוריו ולמד מהר בזכות מוחו החריף, אבל אף אחד מההישגים הללו לא הצליח להקנות לו את התוצאה הסופית - שמחה. כי בניגוד לרושם החיצוני שהוא יכול להיות גם תוצר של נתוני פתיחה, השמחה היא תולדה של עבודה, והתם עבד קשה.

החכם פועל בתחום שעושה הרבה רושם, ובאותה מידה גם הופך את השמחה לעניין מתוחכם ובלתי ניתן להשגה. התם פועל בפשטות בלתי מרשימה, ובאותה מידה גם משיג את השמחה בלי תחכום, בפשטות ובאופן מיד.

בלונים בחדר לידה

כשבאתי לבקר את אשתי במחלקת יולדות בבית הרפואה מעייני הישועה, הרגשתי שאשתי שמחה מאוד הפעם. בבירור קצר הסתבר שדקות אחדות קודם לבואי, הייתה שם גיטתה שסידרה לה את המתנות, הביאה בלונים ונתנה תחושה טובה. שמחתי מאוד בשמחתה של אשתי, אך בתוכי התעוררה נקודת קטנטנה, אותה השארתי לבירור עצמי בשעה מאוחרת יותר.

בליבי תהיתי, מדוע הבלון הכחול והסדר במתנות והשוקולדים בפניתי השליש חדר' בבית היולדות, משמח יותר מהעזרה והסדר ומניהול משק הבית שאני מפיך בביצועי המרשימים יום אחר יום, עד שיגדל הנער ויגמל.

מהר מאוד הבנתי שאין כל כוונה לזלזל במישהו, אולם הנפש שלנו מבטאת הערכה רבה יותר לדברים היוצאים מן השגרה, גם אם הם פירוים קטנים ביחס ללחם האבירים, זירעונים ביחס לאילנות כבדים.

***

רבות הפעמים בהן אני פוגש ביהודים מתוקים מדבש, שעושים מעשה קטן לכבוד השם יתברך, אך בליבם תחושת זלזול, לבוש באיטאלה של אמת. אומר האדם לעצמו 'הן אנכי עץ יבש, אני יודע בדיק מה ומי אני, ואין בי מתום כי רבו עוונותיי, והלוואי שתהיה תורת ראויה לשם תורה ושבחתה שמורות כהלכתן, ומה ערך יש למעשה הקטן שאני עושה, חושב, אומר, לכבוד השם יתברך'.

אז האמת היא שהבלונים הם הרבה יותר 'וואו' מהעזרה הרציפה, והרצון הקטן אך האמתי והכוסף, הוא הרבה יותר מ'עבודת השם' המוכרת והידועה. כי מנחת העני רצויה יותר מפרו השמן של העשיר. אז נכון שלא באנו בשביל לעשות רושם, וצריך לשמור על הכל, אבל לפחות נדע שלא לזלזל באף התקדמות קטנה, של זולתנו או שלנו, גם אם ביחס למצבנו זוהי נקודה אור באפלה סמיכה ודביקה של

...2019

שאלה:

מגיע חודש תשרי, עם הימים הקדושים והחגים הנפלאים.

אני קוראת ספרים ושומעת הרצאות על גדולת הימים, ועל מה שאפשר לזכות בהם.

אבל למעשה - אני עקרת בית ואמא לילדים. ולא מצליחה להגיע אפילו למינימום שבמינימום ממה שצריך לעשות בימים האלו. בקושי תקיעת שופר וצום ביום כיפור. חוץ מזה - כמעט כלום. רק כל היום סביב הבית והילדים.

אני מרגישה החמצה, כאילו אין לי שום קשר לימים המיוחדים האלו, וכאילו הם בכלל לא ימים מיוחדים, כי סוף סוף - אינני רואה אצלי הבדל בין מה שאני עושה בימים האלו לבין מה שאני עושה בסתם יום חול רגיל של אמצע השנה.

האם באמת אין לנו הנשים שום שייכות לחגים ומועדים, ולימים הנוראים? תשובה:

לשאלת היקרה הנכספת להרגיש קדושת ורוממות הימים הגדולים, שלום וברכה.

אמנם לא ציינת את שמך, אבל למעשה את משמשת פה להרבה נשים שחשות כמות, ושואלות את שאלתך, האם באמת אין לנו הנשים שום שייכות לחגים ומועדים והימים הנוראים?

אין לנו שייכות? את שואלת, ואני שואלת אותך איך ייתכן?! הרי כתוב במפורש 'אל תישוט תורת אמן' - ומשמעות העניין הוא שהאמא היא זאת שמחברת את הילדים לכל כוח הקדושה שבעולם, ואם אין לה שייכות לכל הקדושה הזאת - לכל החגים, המועדים, והימים הנוראים - כיצד תוכל להעביר זאת לילדים? כיצד תוכל לרשום בנפשו ולחרוט בו את השייכות לחודש הנפלא הזה, ולכל קדושה אחרת?!

אם כן שואלת יקרה, בואי נעשה קצת סדר בהרגשות שלך, בעיקר בתחושת ההחמצה - נראה מה נכון ומה לא, מה ראוי ומה לברוח בעו"ה.

***

א. העשרה רחנית / רצון: את כותבת 'אני קוראת ספרים, ושומעת הרצאות - על גדולת הימים, ועל מה שאפשר לזכות בהם'. אז קודם כל: אשריך ואשרי חלקך! הנה כבר את מתפשת, רוצה, ומרגישה שייכות לימים הגדולים האלו, הרי את מתעניינת בהם ומשתוקקת להרגיש את מה שאת שומעת. אשריך והמשיכי בכך.

אך כאן טמון המכשול - שאינך מעריכה ומוקירה את הרצון הגדול שפועם בך. אחד מהיסודות שמוהר"ן מדבר על כך רבות בספריו הוא שכת הרצון הוא אדיר ושהעיקר הוא הרצון, וכדברי חז"ל 'רחמנא ליבא בעי'.

ידוע המשפט 'אין דבר העומד בפני הרצון', והמובן הפשוט שלו הוא: אם תרצה באמת - בוודאי תצליח, אמנם רבי נתן מסביר זאת אחרת: אכן, לא בטוח שתמיד תצליחי לבצע, אבל 'לרצות' - את תמיד יכולה, כי אין דבר העומד בפני הרצון ומונע ממך 'לרצות'. ובעצם, זה כל העניין, כי זה כל מה שה' רוצה מאתנו, והוא מוקיר מאד כל נקודה של רצון והשתוקקות לקדושה.

ואת הרצון הזה הילדים חשים - מה חשוב לך באמת, כמה את מתלהבת מתקיעות שופר, כמה זה מיוחד וקדוש ונפלא, וזה מה שנכנס להם בלב. ולכן חשוב מאד לדבר על זה עם הילדים ולעורר בהם גם כן את הרצון. להסביר להם לאן אנחנו הולכים ומה אנו הולכים לזכות כעת - לא רק להזהיר אותם להיות בשקט, אלא בעיקר לעורר את הדבר הגדול הזה שבינו לאן אנחנו הולכים. בשביל זה את יכולה לקחת משהו כמה ששמעת וקראת ולתרגם זאת לעצמך ולילדים - ל'לב' שלהם, שיקלטו מעט מה הולכים לזכות כעת, ואיזו זכות מיוחדת ונפלאה זאת.

אני יכולה לבשר לך, שלאחר הרבה שנים [כשלים שנה] מגיע הגיל והשלב שאכן אפשר לשבת בבית הכנסת כמעט כל היום, ולהתפנות יותר בפועל לתפילות ולרוממות שבעניין. אבל בשביל זה צריך לשמור כל השנים הללו את הרצון; אם מתייאשים בגיל צעיר, ומסכימים ש'לא נורא' ו'זאת המציאות' ו'מה לעשות' - אזי גם כשמגיעים לגיל הזה שכן אפשר - כבר אין את הרצון לכן, וכבר לא תמיד מנצלים את האפשרות ללכת לבית הכנסת ועוד. אבל אם כל השנים שומרים את הרצון ומעריכים אותו - אזי ברגע שזה מתאפשר, עושים זאת בשמחה ובאושר.

ב. קביעת עתים לקדושה: את מדגישה שאינך מצליחה לעשות כמעט כלום. אכן 'כמעט', אבל 'מעט' כן, וזאת זה אסור לשכוח. כי זה עיקר העבודה של ימים אלו - ובעצם כל החיים - לנסות לתפוס את הקצת והכמעט, וכדברי מוהר"ן שהשאלה 'קבעת עתים לתורה' הכוונה היא:

האם 'גולת' עתים בשביל לעסוק בתורה, כי 'קביעה' הוא לשון גזילה [כמו שכתוב 'קובעיהם נפש'].

וזה מה שמבקשים מאתנו: 'לגזול' מהזמן שאין, ולנצל דקות ספורות; לספר לילדים סיפור קדוש, לומר פרק אחד רצוף, ואולי תיקון הכללי של עשרה פרקים שהוא סגולה מיוחדת כאילו אמרו ספר תהלים שלם, לדבר עם ה' כמה מילים, להירגע מול השמים הפרושים - ולהתמלא לכמה דקות באהבת ה' ויראת שמים וביטחון בכוחו הגדול ובאהבתו האין סופית אלי וכו' וכו'. ובקיצור, לא לחפש את 'הכל' והמושלם' אלא לתפוס את 'הקצת', בעיקר בחודש הנפלא והמיוחד הזה העמוס במצוות.

ג. לשנות את ההסתכלות: התרגלנו להעריך את עצמנו ומעשינו לפי הכמות - כמה הספקתי להתפלל, להרגיש, להתרומם ולעשות וכו'. עלינו לשנות את זווית הראיה, ולשמוח על כל דבר קטן שכן הצלחתי, ולהודות לה' על כך. וגם זה אחד מיסודות משנתו של מוהר"ן - לשמוח ב'נקודות טובות' ולדעת ש"מעט זה גם טוב" - כלומר, להעריך וליקיר ולתת חשיבות למה ש'כן' זוכים, ולא להסתכל על מה ש'לא', וכך אפשר לזכות יותר ויותר.

אני רוצה לשתף אותך בחוויה אישית. אני כבר אשה מבוגרת ב"ה, ואני זוכה להתפלל בימים הנוראים וביום הכיפורים את כל התפילות בבית הכנסת. אבל השנה לא חשבתי בטוב לפני ראש השנה, וחשבתי שלא אוכל בכלל ללכת לבית הכנסת, והלוואי שאזכה לכל הפחות שיבואו לתקוע לי בבית. גם היה חשש שלא אוכל לצום.

היה לי מאד קשה עם זה, אבל עם עבודה עצמית ותפילה והכנה הסכמתי להכל, ואמרת לי לעצמי: איך ש'ה' ירצה אני מוכנה, וכמובן התפללתי על כך שאצליח יותר. וכך הגעתי לראש השנה עם שפלות וענווה יותר מכל שנה, מתוך הסכמה לרצון השי"ת.

והנה לבסוף ה' זיכה אותי והצלחתי להגיע לתקיעות לבית הכנסת ואפילו להישאר למוסף, ואז, כל עשר תקיעות נוספות שזכיתי - שמחתי על כך כמוצא שלל רב, וכך כל דבר היה בשבילי בגדר נס, זאת לעומת ההרגשה בשנים עברו שזה 'פשוט' ו'מחוייב המציאות' שאני יזכה לכל התפילה ולכל המאה תקיעות וכו'. כמו כן, לגבי הצום ביום כיפור שפכתי הרבה דמעות, ושמחתי על כל רגע שעבר ביום כיפור ועדיין אני צמה. התחושה הזאת הייתה לי חדשה; גדלתי בבית של מוסר ושל דרישה עצמית מושלמת, כמה שיותר עבודת ה', והנה הסכמתי להסתפק במועט ולשמוח עם זה.

כך, שאל תזלזלי בכלל בזה שאת זוכה 'בקושי' תקיעת שופר ולצום ביום כיפור' כדבריך, זה לא 'בקושי', זה ענק. וגם לא כל אשה בגילך זוכה לכך, ישנם היום מצבים רבים שגם את זה אי אפשר. אם כן, זה מספיק סיבה לשמחה גדולה, וכך תוכלי להגיע לעוד.

ג. הכוונה וההמלכה: הנקודה העיקרית של עבודת ה' הוא 'הכוונה'. ולכן, צריך פשוט לקחת את כל מה שאת עושה - הטיפול בילדים, והעומס הגדול, כל דבר בנפרד - ולומר בפה מלא שאת עושה זאת לכבודו יתברך; לגדל את הילדים שלך, ולהכין לכבוד שבת וחג, ואז כל פעולה פשוטה הופכת להיות מצוה גדולה - מצוה לשון 'צוותא' - שמחברת אותך להשם יתברך ולקדושה.

קשה לחשוב כל היום שזה לשם ייחוד קב"ה ושכינתיה, אבל במילים שלך, מילים פשוטות אפשר להתרגל פשוט לכוון שזה בשביל ה'. זה מרומם ומקדש את כל החיים ומרים אותם יותר מטפח על פני האדמה.

והרי אפילו אלו שמתעסקים 'רק' בקדושה, גברים ונשים - אם לא מכוונים בזאת לשם ה' - יכולים להרגיש שהם סתם עושים אותו דבר בימי חול ובימים נוראים, נמצא אם כן, שלא 'מה' שעושים חשוב, אלא 'למה' עושים ואיך עושים. הקב"ה רוצה אותנו מחוברים אליו בחיים המעשיים והפשוטים, וכך ורק כך אנחנו ממליכים אותו למלך.

'המלכה' אמיתית פירושה שלא מחלקים בין עבודות של רוממות לבין עבודות פשוטות, אלא מסכימים להיות חייל בצבא ה' ולעשות רצונו בכל דבר שהוא מבקש אותי, וכמו שאומר מוהר"ן, שצריך להיות מוכן להשליך עצמו בתוך הרפש והטיט - לא רק בשביל 'מצוה' ממש, אלא בשביל דבר שהוא רצון השם יתברך. ואם כן, בהחלפת טיטול לילד הוא זמן לכוון [חוץ ממדת חסד שאת עושה] שאת מוכנה להתעסק ברפש וטיט בשביל השם יתברך, בכדי לגדל את צאנו צאן קדשים, ולהמשיך את שרשרת עם ישראל.

לסיים: אם הייתי מגדירה את העצה העיקרית של מוהר"ן ודרכו המיוחדת - לדעתי זה מתבטא בשיחה שלו: "צריך לשאוף למדרגה הגבוהה ביותר, ולא להישבר אפילו אם נמצאים במדרגה הנמוכה ביותר", כך החיים מתנהלים ברצון והשתוקקות לעוד ועוד, כשבינתיים ממשיכים עם המתנה וסבלנות ושמחה והערכה למה שיש ומה שאפשר, וכשאזורים בשני הקצוות הללו נמצאים בדרך לקדושה.

הודעה משמחה

בשמחה רבה הננו לבשר על פתיחתו של

'קו הקבצו'

הקו מיועד לציבור חניכי הישיבות העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב

בקו ניתן לשמוע עדכונים וחדשות, לצד

שיעורים, ראיונות, סיפורי התקרבות ועודהציבור מוזמן להתקשר לחזק ולהתחזק

מספר הקו: 0799290543

שמעו ותחי נפשכם

לפרטים: 0548487317

נ.ב. פירוט מלא של תוכן הקו, יופיע בגליון הבא אי"ה

מאגר שידוכים

הקבצו-חניכי הישיבות

הודעה חשובה

הננו להודיע שוב, כי בס"ד הוקם מאגר מיוחד של שידוכים, עבור החפצים לבנות בית בסגנון 'חניכי הישיבות-ברסלב'.

יש תחת ידינו רשימה גדולה של משפחות, שמעוניינים בחתן בסגנון זה. אך המאגר של הבחורים עדיין אינו מספיק.

בחורי ישיבות המעוניינים בשידוכים מהסוג הזה - מתבקשים לפנות אלינו בהקדם, על מנת שנוכל להמשיך ולסייע לבנות בתים נאמנים בישראל.

לפרטים ולכל מה ששייך לנושא: 0548541009 או בדוא"ל: n.sherale@gmail.com

הודעה משמחת

לאור ההצלחה בשנים הקודמות, ולאור הביקוש הרב - הננו שמחים להודיע שגם השנה יתקיים בעז"ה

כינוס פרחי

עבור 'חניכי הישיבות'
ההולכים בדרכו של מוהר"ן מברסלב
הכינוס יעסוק בנושא
'קירוב רחוקים וקרובים'

הכינוס יתקיים אי"ה
ביום שלישי 'אסרו חג' כ"ג תשרי הבעל"ט
בשעות הערב

בתכנית:

- 8:30 התכנסות וכיבוד קל
- 8:45 דברי פתיחה - הרב ישראל מאיר גלינסקי
- 9:00 משא מרכזי - מרצה בכיר ב'ערכים', מגדולי מחזירי התשובה
- 9:30 סיפור התקרבות מרגש ומרתק
- 10:00 הפסקה וכיבוד עשיר
- 10:15 רב-שיח [פאנל] בעניין 'קירוב רחוקים וקרובים', בהשתתפות:
הרב רפאל כץ [יו"ר ארגון 'הבית היהודי' בהודו - לקירוב רחוקים]
הרב דן לוינזון [מראשי ארגון 'נהר דעה' - לציבור דת"ל]
הרב דוד גבירצמן [יו"ר ארגון 'כיסופים' - סדנאות לציבור החרדי]
מחנך חשוב [מגדולי העוסקים בתחום הנוער הנושר]
12:00 סיום

הקבצו

בית וועד להניכי הישיבות
העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

אפרטימ א' לקום הכינוס:

0527149713 - 0548537200